

Arrest

nr. 263 387 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, bent u afkomstig uit Teheran en bezit u het Iraans staatsburgerschap. Tijdens uw jeugdjaren was u bevriend met A. P. (...), een Armeense christen. A. P. (...) behandelde anderen met liefde, was nooit op een leugen te betrappen en liet door zijn gedrag een diepe indruk op u na. Toen u op een dag bij A. (...) thuis een Bijbel zag staan raakte u geïnteresseerd in het christendom. U besloot zich op eigen houtje op het internet in het christendom te verdiepen. Dankzij anti-filtersoftware slaagde u erin om de website van Kanaal 7 te openen en u bekeek met veel interesse de films van Hormoz Shariat. Na uw middelbare schooltijd ging u olieboringen studeren aan de

Universiteit. Tijdens de lessen godsdienst ging u vaak in discussie met de professor wat Am. L. (...), een van uw medestudenten waarmee u een goede band had, opviel. Am. (...) sprak u na een van de lessen aan en vroeg u of in de islam geloofde waarop u hem toevertrouwde dat u de Bijbel las. Am. (...) had een huiskerk in een kantoorgebouw in Sadeghiyeh in Teheran en op 11 bahman 1396 (31 januari 2018) nodigde hij u uit om een bijeenkomst bij te wonen. Am. (...) had via een naaste contact met Kanaal 7 en de films van Shariat werden dan ook vaak bekeken tijdens jullie bijeenkomsten. Meestal kwamen er iets minder dan tien personen naar de bijeenkomsten. Naast Am. (...) en F. (...) was ook N. (...), de zus van Am. (...), vaak aanwezig op de bijeenkomsten. Gedurende een periode van ongeveer zeven maanden woonde u ongeveer wekelijks de bijeenkomsten bij. In Iran deed u stage bij het laboratorium van de oliemaatschappij en u moest een document onder eer tekenen dat u niet zonder toestemming het land zou verlaten. Op 16 shahrivar 1397 (7 september 2018) kreeg u rond middernacht een bezorgd telefoontje van de vader van Am. (...) dat Am. (...) die avond niet was thuis gekomen. U probeerde Am. (...) op zijn gsm te bellen maar hij nam niet op. U was bezorgd en belde die ochtend naar F. (...) die ook niet opnam. Iets later kreeg u een telefoontje van de conciërge van het kantoorgebouw waar jullie huiskerk gevestigd was met de mededeling dat er agenten in het gebouw waren. Uiteindelijk slaagde u erin om F. (...) te spreken en u sprak met F. (...) af bij zijn neef S. (...). S. (...) ging voorzichtig poolshoogte nemen in het gebouw en stelde vast dat agenten er een bejaarde man, u vermoedt dat het de vader van Am. (...) was, aan het ondervragen waren. Jullie waren van slag en realiseerden zich dat jullie niet meer veilig waren. F. (...) besloot bij zijn neef te blijven, u besloot naar uw tante Si. (...) te gaan. Voor u naar uw tante ging contacteerde u uw familie via een openbare telefoon. U vernam dat de autoriteiten ook bij jullie thuis langs waren geweest en dat ze op zoek waren naar u. De autoriteiten deden een huiszoeking waarbij uw moeder onwel werd. De volgende dag contacteerde u S. (...) die u sommeerde naar hem te komen. Bij S. (...) trof u F. (...) die erg van streek was en u vertelde dat agenten van het Ettelaat ook bij hem langs kwamen. S. (...) contacteerde een advocaat. Jullie bekeken jullie mogelijkheden en kwamen tot het besluit dat in Iran blijven geen optie was. S. (...) zei dat hij iemand kende die jullie kon helpen om het land te verlaten en naar Turkije te gaan en u besloot Iran te ontvluchten. Voor u vertrok stelde u uw tante nog in kennis van de ware toedracht van uw problemen. Uiteindelijk belandde u via Van in Istanbul. U besloot voorlopig in Istanbul te blijven om te zien hoe de toestand in Iran zou evolueren. In Turkije kwam u in contact met Sa. Bo. (...) die u de weg toonde naar de kerk. U ging in Turkije geregeld naar de kerk, volgde er lessen ter voorbereiding van uw doopsel en u liet zich uiteindelijk ook dopen. U startte ook een Instagramaccount waarmee u online uw geloof uitdraagt. Twee a drie maanden na uw aankomst in Turkije vernam u van uw tante Si. (...) dat uw broer S'. (...) was meegenomen door de autoriteiten. Terugkeren was nog steeds geen optie en u besloot voorlopig in Turkije te blijven. F. (...) had familie in Turkije en besloot hen op te zoeken. In februari 2019, u was nog steeds in Turkije, vernam u dat de autoriteiten uw broer andermaal hadden meegenomen. Uw broer werd onder druk gezet om te vertellen waar u verbleef, er werd informatie van zijn telefoon gehaald en hij werd gedwongen om met de autoriteiten samen te werken. Omdat de toestand uitzichtloos was besloot u, na ongeveer een jaar, Turkije te verlaten. U reisde naar Griekenland in de hoop daar een leven op te bouwen. In Griekenland raakte u uw gsm kwijt, waardoor u ook het contact met F. (...) verloor. Via uw vriend M. (...) in Engeland kwam u te weten dat Griekenland geen goed land was voor vluchtelingen en de plannen werden gewijzigd. Met een vals paspoort vloog u naar Parijs en vandaaruit ging u met de bus naar België met de bedoeling koers te zetten naar het Verenigd Koninkrijk. In Zeebrugge werd u opgepakt door de politie. Omdat België voor u ook een valabele optie leek verzocht u op 14 augustus 2019 om internationale bescherming. In september 2019 ging u een eerste keer in België naar de kerk. In oktober 2019 vernam u van uw tante dat uw broer een derde keer werd meegenomen. Twee maanden na kerstmis 2019 (i.e. februari 2020) kwam u, omdat u er bij uw tante op aandrong om u meer over de inhoud van het derde gehoor van uw broer te vertellen, te weten dat u ook beschuldigd wordt van spionage. Later vertelde uw tante u ook dat uw broer werd meegenomen omdat u zonder toestemming het land had verlaten. U kwam tevens te weten dat de agenten die uw broer hadden meegenomen niet enkel agenten van het Ettelaat waren maar dat ze ook voor de oliefirma werkten. In België bent u actief in de Iraanse kerk van Brussel, u gaat geregeld naar de kerk en volgt ook sessies op zoom. U bent geïnteresseerd in kerken en woonde ook een viering bij van een katholieke kerk in uw buurt. U draagt nog steeds uw geloof uit via het Instagramaccount (...) dat u startte in Turkije en u bent ook actief op Facebook en Telegram. Via de sociale media kwam u in contact met gelovigen van diverse pluimage waaronder pastoor J. H. (...), M. (...) die in Hasselt de kerkdienst leidt en Ra. (...) die in India het Evangelie verkondigt. U vreest voor uw leven om dat u zich bekeerde tot het christendom en u vreest vervolging omdat u men u verdenkt van spionage en het naar buitensmokkelen van gevoelige informatie.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw oude shenasnameh (geboorteboekje), uw nieuwe shenasnameh, uw mellikaart (nationale kaart), uw rijbewijs, uw diploma, een schooldocument van A. P. (...), een foto waar u en A. P. (...) samen op te zien zijn, documenten in

verband met uw stage voor het oliebedrijf: twee foto's waarop u te zien bent tijdens uw stage, een attest en kaartje dat aantonen dat u er stage liep, een foto van de studentenkaart van uw broer en documenten die staven dat uw broer psychologische begeleiding krijgt, enkele foto's ter staving van uw geloofsactiviteiten in Turkije waaronder een foto met pastoor Taylor, een aantal screenshots in verband met uw online activiteiten waaronder screenshots van het instagramaccount (...), screenshots van uw facebookprofiel, screenshots van een conversatie in verband met een zoekertje voor een huisgenoot, screenshots betreffende uw contact met pastoor J. H. (...), een brief van D. R. (...) ter staving van uw bekering waarin R. (...) stelt dat u op 1 september 2019 voor het eerst naar de kerk ging, dat u sindsdien regelmatig de diensten bijwoont en dat u in Turkije werd gedoopt op 28 oktober 2018 door de International Cyrus Church en dat uw doopsel erkend wordt, een attest waaruit blijkt dat u zich aanmeldde bij het OCMW van Brussel, een aanbevelingsbrief van uw ploegbaas bij Katoennatie, G. L. (...). Naar aanleiding van uw persoonlijk onderhoud stuurde u verschillende mails met extra informatie. Zo bezorgde u het Commissariaat-generaal op verzoek extra informatie betreffende A. P. (...) waaronder een kopie van zijn facebookprofiel, instagramprofiel, persoonlijke documenten van A. P. (...) (rijbewijs, studentenkaart, shanasnameh), foto's van A. P. (...) en foto's van uw conversaties met A. P. (...). U bezorgde het commissariaat ook een screenshot om te staven dat u M. A. (...) contacteerde. Verder stuurde u nadien nog foto's van uw periode in Turkije, screenshots van uw conversaties met brother Mi. (...), brother Ra. (...) en D. R. (...), screenshots van Google maps, screenshots van de Turkse verblijfskaart van Sa. B. (...) en screenshots waarmee u wil aantonen dat u het telegramkanaal startte en dat de profielfoto veranderde in de kerk van Brussel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom en uw betrokkenheid bij de huiskerk in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst is het frappant dat u, die zich naar eigen zeggen in 2018 bekeerde tot het christendom, wanneer u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal, twee jaar na uw zagezegde bekering, gevraagd wordt naar uw religie, u spontaan antwoordt dat u sjiit bent (CGVS I p. 3). Het is pas wanneer u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wordt naar uw huidige religie dat u repliceert dat u protestant bent (CGVS I p. 3).

Voorts legde u merkwaardige verklaringen af over de wijze waarop uw interesse in het christendom gegroeid is. Zo verklaarde u dat de Bijbel die u na een jarenlange vriendschap als haast bij toeval in de woning van A. P. (...) trof een soort trigger was om zelf op het internet op zoek te gaan naar informatie over het christendom (CGVS I p. 12). Ook tijdens uw derde gehoor verklaarde u, op de vraag wat er u zo aansprak in het christendom dat u zich er begon in te verdiepen, dat het zien van de Bijbel bij A. (...) voor u de eerste vonk was (CGVS III p. 5). Gelet op uw jarenlange vriendschap met A. P. (...), een Armeens christen die volgens u helemaal anders was dan de moslims in uw land én gelet op uw verklaringen dat u voordat u de Bijbel vond reeds enorm geïnteresseerd was in het christendom – u was enorm geïnteresseerd om te weten waarom Jezus de mensheid compassie leerde en zich opgeofferd had voor de mensheid - (CGVS III, p.5) is het merkwaardig dat u, voordat u de Bijbel bij A. (...) thuis zag, zich niet eerder heeft geïnformeerd over het christendom. Daarenboven legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het gesprek dat u met A. (...) voerde op het moment dat u de Bijbel ontdekte. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in de woning van A. P. (...) een Bijbel geschreven in de Armeense taal was tegen gekomen en dat A. P. (...) weigerde om u die Bijbel uit te lenen omdat het een heilig boek was (CGVS I, p. 12). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u dat A. (...) u zei dat hij het niet erg vond dat u die Bijbel leende maar dat u er niets van zou verstaan omdat hij in het Armeens was (CGVS III, p.5). Dat u eerst verklaarde dat A. (...) weigerde de Bijbel uit te lenen omdat het een heilig boek was en later verklaarde dat hij het probleemloos kon uitlenen maar dat u er niets van zou begrijpen is zeer vreemd. Aangezien de ontdekking van de Bijbel voor u de vonk was om u te verdiepen in het christendom maar u over dit moment tegenstrijdige verklaringen aflegde kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de wijze waarop uw interesse in het christendom gegroeid is.

Bijgevolg kan ook dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw interesse in het christendom.

Ook is het merkwaardig dat u, niettegenstaande er zowel tijdens uw eerste als uw tweede persoonlijk onderhoud uitgebreid gepeild werd naar uw contacten, A. P. (...), de persoon van wie u zelf aangeeft dat hij een vriend voor het leven is én daarenboven diegene die u heeft aangezet tot uw bekering tot het christendom telkens vergeet te vermelden (CGVS I, p. 3, CGVS II p. 3). Pas wanneer u gevraagd wordt hoe u aan het schooldocument van A. (...) kwam antwoordde u plots dat u het hem drie maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd had (CGVS II, p. 17). U verklaarde bovendien dat u contact hebt via Facebook en Whatsapp (CGVS II, p. 17). Dat u A. (...), hoewel hij volgens u een significante rol speelde in uw bekeringsproces, gevraagd naar uw contacten in Iran vergeet te vermelden is merkwaardig. Dat u de vraag niet goed begrepen had en dat u dacht dat er enkel naar familieleden werd gevraagd kan maar moeilijk overtuigen, u vermeldde immers wel uw vriend M. (...) in Engeland die ook geen familielid is (CGVS III, p. 3 ; CGVS II, p. 3).

Ook betreffende Am. (...), diegene die u introduceerde in de huiskerk legde u merkwaardige verklaringen af. Enerzijds blijkt immers uit uw verklaringen dat Am. (...) een zekere voorzichtigheid aan de dag legde. Zo blijkt uit uw verklaringen dat jullie geen informatie van elkaar mochten kennen en dat jullie mekaar enkel bij de voornaam noemden (CGVS, p. 13). Am. (...) had jullie ook gevraagd om onderling geen contacten te onderhouden omdat de bijeenkomsten voor hem een enorm risico waren (CGVS III, p. 9). Uiteindelijk nam Am. (...) u pas na drie jaar in vertrouwen nadat u tijdens de colleges godsdienst een discussie uitlokte waarna u hem toevertrouwde dat u de Bijbel leuker en beter vond (CGVS II, p. 12 ; CGVS III, p. 6). Anderzijds verklaarde u echter dat u Am. (...) er vaak attent op maakte dat hij voorzichtiger moest zijn en dat hij soms de blijde boodschap durfde te verkondigen en anderen uitdaagde om met hem te discussiëren (CGVS II, p. 13). Dat u Am. (...) wees op zijn roekeloos gedrag klinkt, de veiligheidsmaatregelen en het feit dat hij u pas na drie jaar in vertrouwen nam terwijl u degene was die uit was op discussie, bijzonder bevreemdend (CGVS II, p. 12). Dat Am. (...) onvoorzichtig zou zijn en dat u hem daar herhaaldelijk op attendeerde valt bovendien onmogelijk te rijmen met uw verklaringen dat u enkel deelnam omdat u Am. (...) al drie jaar kende, dat u wist dat hij te vertrouwen was en dat u anders niet had deelgenomen (CGVS III, p. 11).

Verder is het ook een merkwaardig toeval dat jullie zich in de huiskerk vooral bezig hielden met dezelfde video's van Hormoz Shariat van Kanaal Zeven die u ook gebruikte in de periode voor uw kennismaking met de huiskerk toen u zich op eigen houtje in het christendom verdiepte. Een van Am. (...) zijn naasten was daar werkzaam verklaarde u (CGVS III, p. 6). Toen u gevraagd werd wat precies de meerwaarde is van deel te nemen aan de sessies van de huiskerk – u bekeek deze immers ook op eigen houtje-, verklaarde u dat u deelnam aan de bijeenkomsten omdat u, zelfs met een filterbreker, niet in staat was om volledige uitzendingen te bekijken en omdat het steeds vast liep (CGVS III, p. 11). Dat u tijdens uw eerste interview, waar u het ook had over het omzeilen van de filters, niet opmerkte dat het voortdurend vastliep is vreemd. Dat u daarenboven deelnam aan huiskerkbijeenkomsten valt moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in Iran nooit politieke activiteiten wou ontplooien omdat u niet wou dat uw familie in de problemen zou komen (CGVS I p. 14). Het is immers compleet ongeloofwaardig dat u niet zou geweten hebben dat familieleden van bekeerlingen/huiskerkbezoekers in Iran evenzeer problemen kunnen ondervinden. U verklaarde immers zelf dat louter het Boek vastnemen als een grote overtreding wordt beschouwd in Iran (CGVS II p. 11,14). Dit is te meer merkwaardig daar u zelf verklaarde dat uw geloof voor u naar Europa kwam eigenlijk niet zo sterk was (CGVS III p. 11-12)

Uit voorgaande blijkt dat u noch uw bekering tot het christendom noch uw betrokkenheid bij de huiskerk aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien u uw bekering en uw huiskerkgang niet aannemelijk heeft gemaakt kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen hieromtrent met de Iraanse autoriteiten. Dat er hieraan geen geloof meer kan gehecht worden blijkt uit volgende vaststellingen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een belangrijke tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat toen de conciërge u belde en zei dat de politie in het gebouw was u geen minuut gewacht hebt en dat u direct naar uw tante Si. (...) bent gegaan (Vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5) terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u eerst naar uw vriend F. (...) ging die bij de woning van zijn neef S. (...) op u zou wachten (CGVS I, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u volgens u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat F. (...) u belde, u zei dat hij een oproep had gehad van de conciërge, dat jullie hadden afgesproken bij S. (...) thuis en dat u vandaar naar uw tante bent gegaan. U verklaarde dat er volgens u sprake was van een misverstand (CGVS, p. 15). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd: op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u immers wel degelijk dat u direct, u had geen minuut gewacht, naar uw tante Si. (...) ging.

Wat betreft het telefoontje van de conciërge kan er voorts nog opgemerkt worden dat het erg merkwaardig is dat u enerzijds verklaart dat de conciërge jullie heel goed kende en hij uw telefoonnummer had omdat jullie hem vaak op voorhand belden zodat hij parkeerplaats voor jullie kon reserveren maar u anderzijds verklaarde dat u niet wist of het nu de conciërge was die u belde of dat het de agenten waren met de telefoon van de conciërge (CGVS I p.13). Als u daadwerkelijk zo'n goed contact had met de conciërge als u beweerde kan op z'n minst verwacht worden dat u zou gehoord hebben wie u aan de lijn had.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen blijkt tevens uit de weinig coherente verklaringen die u aflegde betreffende de problemen die uw broer ervaarde.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten op 17 shahrivar 1397 (8 september 2018) een eerste keer langs kwamen op zoek naar u. Twee maanden later, toen u in Turkije was kwamen ze een tweede keer langs (CGVS I, p. 16). Gevraagd wie er toen thuis was antwoordde u dat het uw vader was (CGVS I, p. 17). Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud echter gevraagd werd wanneer de autoriteiten de tweede keer langs kwamen verklaarde u opnieuw dat dit twee maanden na hun eerste bezoek was en voegde u eraan toe dat het die keer was dat uw broer thuis de eerste keer door de autoriteiten werden meegenomen (CGVS II, p. 6). Tijdens uw eerste gehoor repte u nochtans met geen woord over het feit dat uw broer toen thuis was, noch over het feit dat hij toen werd meegenomen. Ook omtrent het tijdstip waarop uw broer ziek geworden is legde u weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat hij sinds oktober 2019 ziek is geworden (CGVS I p. 17-18) terwijl u vervolgens verklaart dat ze hem de 2de keer dat hij is meegenomen i.e. in februari 2019 hard moeten aangepakt hebben en dat hij daardoor ziek is geworden (CGVS I p.18). Dat u enerzijds verklaart dat hij in februari 2019 ziek geworden is en dat dat de reden was om te vertrekken uit Turkije en dat u anderzijds verklaart dat hij pas in oktober 2019 ziek werd is op z'n minst bevreemdend. Uiteindelijk besluit u dat u niet weet wanneer uw broer hard werd aangepakt maar dat u in België was toen uw tante u zei dat uw broer ziek is en in behandeling is bij een psycholoog (CGVS I, p. 18). Dat u daarenboven, hoewel u bezorgd bent om uw broer, niet weet met welke psychologische problemen hij kampt, noch welke behandeling hij krijgt (CGVS II, p. 7) terwijl u wel een document kan neerleggen om aan te tonen dat hij psychologische begeleiding krijgt is frappant (CGVS II, p. 7).

Bovendien had u nauwelijks informatie over het lot dat uw huiskerkgenoten beschoren was. Zo verklaarde u, gevraagd of er een juridische procedure tegen Am. (...) liep, dat het enige dat u weet is dat hij momenteel vast zit maar dat u verder geen stand van zaken hebt (CGVS, p. 15). U wist niet hoe Am. (...) er juridisch gezien voorstaat noch wist u of hij een advocaat had. U kon evenmin vertellen wat er met N. (...), de zus van Am. (...) gebeurd was. U verklaarde dat het u logisch leek dat ze was meegenomen voor ondervraging maar of ze vast zat wist u niet met zekerheid te zeggen (CGVS III, p. 19). Niet veel later verklaarde u dan weer dat u wat N. (...) betreft weet dat ze ondervraagd is – hoewel u eerder verklaarde dat het u logisch leek dat ze ondervraagd was, wist u het plots zeker- maar dat uw tante u niet meer informatie kon geven (CGVS III, p. 19). Ook over het lot van uw andere huiskerkgenoten tast u volledig in het duister (CGVS III, p. 18). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. U verklaarde weliswaar dat u de situatie van Am. (...) aangekaart had bij M. A. (...), een Iraanse journaliste (CGVS, p. 18). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Immers, gevraagd naar bewijzen van uw contact met M. A. (...) zei u vooreerst dat u geen bewijs had en deed u de vreemde uitspraak dat M. A. (...) niet de gewoonte heeft om alles wat ze binnenkrijgt te bewaren. U ging toch proberen om binnen de vijf dagen documenten neer te leggen die uw contact met M. A. (...) zouden kunnen aantonen (CGVS III, p. 19). Uiteindelijk legde u een screenshot neer, dat ten andere gemakkelijk gemanipuleerd kan zijn, en waaruit enkel blijkt dat u op 3 januari om 11:48 "Hallo Mevrouw M. A. (...)" heeft gezegd zonder meer. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw dossier werd toegevoegd dat M. A. (...) geen informatie ontving over arrestaties die door de Iraanse autoriteiten in huiskerken werden uitgevoerd in het algemeen, noch dat ze specifiek weet had van arrestaties van huiskerkleden in september 2018 in Teheran.

Voorgaande vaststellingen nopen er toe te besluiten er aan de door uw beweerde problemen in verband met de huiskerk en de problemen die uw broer ervaarde geen enkel geloof kan worden gehecht. Bovendien vormt het feit dat er hier geen geloof aan kan worden gehecht een negatieve indicatie wat

betreft de beschuldigingen van spionage en het feit dat u het land illegaal verliet terwijl u stage deed in de oliesector. Dat hieraan geen geloof kan gehecht blijkt bovendien uit volgende vaststellingen.

Zo heeft u voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met geen woord gerept over het feit dat u door uw werkzaamheden in de oliesector in de problemen zat of dat men u zou kunnen verdenken van spionage. Noch tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – u gaf er zelfs expliciet te kennen dat u geen andere problemen met de autoriteiten had dan uw bekering (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken 3.7) -, noch tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat u vreesde voor uw leven omdat ze u zou verdenken van spionage terwijl u naar eigen zeggen eerder een verklaring op eer ondertekende dat u in Iran niet zou verlaten (CGVS III p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen over de redenen waarom u niet eerder heeft gesproken over deze beschuldigingen onderling tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dat u in Turkije wachtte om te zien of u zich kon verdedigen tegen de beschuldigingen (CGVS III, p. 16). Gevraagd welke beschuldigingen u bedoelde verklaarde u dat u beschuldigd werd van spionage en contractbreuk (CGVS III, p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u besloot om te vertrekken uit Turkije verklaarde u dat toen uw broer voor de tweede keer was meegenomen, zijn GSM in beslag genomen werd en dat uw personeelsdossier bij HR onder rood sein werd gezet, u beseftte dat in Turkije wachten geen zin had (CGVS III, p. 16). Dat u Turkije verliet omdat u beschuldigd werd van spionage en contractbreuk is echter manifest in strijd met uw verklaringen dat u op het moment van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was van deze beschuldigingen – hoe kon ik dat aan kaarten als ik het zelf nog niet vernomen had zei u (CGVS III, p. 16) - en valt bovendien onmogelijk te rijmen met het feit dat u noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal over deze beschuldigingen sprak (CGVS III, p. 16).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het feit an sich dat de autoriteiten tegen uw broer gezegd hebben dat u verdacht wordt van spionage en het buitensmokkelen van gevoelige informatie ongeloofwaardig over komt (CGVS III, p. 4). Immers, door uw broer hier op te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen de kans om u te vatten.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas, met name uw bekering in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen alsook de beschuldigingen van spionage, geen geloof kan worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u 20 dagen na uw aankomst in Turkije reeds een kerk bezoekt en u er laat dopen en u in september 2019, een maand na uw verzoek om internationale bescherming in België, reeds een kerk bezoekt en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in Turkije en België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging actief bent in een kerk en allerhande activiteiten uitvoert.

Bovendien kunnen er nog enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw kerkgang in Turkije. Zo is het erg vreemd dat hoewel u bijna een jaar in Turkije bleef en hoewel u naar eigen zeggen zeer geregeld naar de kerk ging en er bovendien gedoopt werd, nauwelijks namen van medekerkgangers kent (CGVS I, p. 8). De enige die u kon noemen waren Sa. B. (...) en een jongen die Ali noemde (CGVS III, p. 17). Dat volgens uw verklaringen het merendeel van de gelovigen Iraniërs waren en dat u wat uw kerkbezoek deels afhankelijk was van uw medekerkgenoten - u verklaarde immers dat u met het oog op de veiligheid met sommige mensen die al jaren in Turkije woonden meeging en dat u thuis bleef als zij thuis bleven (CGVS III, p. 17 ; CGVS I, p. 8) -, maakt deze vaststelling extra bevreemdend.

Ook kan er wat uw activiteiten op de sociale media betreft, op een aantal eigenaardigheden gewezen worden.

Zo is het merkwaardig dat, indien zowel het instagramaccount (...) en uw facebookaccount daadwerkelijk aan u toebehoren, de populariteit van het instagramaccount (...) in schril contrast staat met de populariteit van uw eigen facebookaccount <https://www.facebook.com/...>. Uit onderzoek blijkt dat hoewel de vriendenlijst van uw facebookprofiel niet openbaar staat er op uw persoonlijk facebookprofiel zeer weinig personen comments of likes geven. Op de meeste berichten komen er geen reacties en de reacties komen vaak van twee personen A'. G. (...) en S. M. (...). De populairste post kreeg amper 12 likes. Nog kan opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u verklaart dat enerzijds het instagramaccount (...) uit veiligheidsoverwegingen niet op uw naam staat en u dat u contact met Iran vermijdt omdat u uw verblijfplaats niet wil prijsgeven maar dat u anderzijds op uw – weliswaar weinig in het oogspringende - facebookprofiel onder uw naam A. S. (...) christelijke boodschappen plaatst en zelfs berichtte dat u verhuisde naar Antwerpen en dat u werkzaam bent bij Katoennatie in Kallo (CGVS I, p. 14).

Ook kan aangestipt worden dat de naamsverandering van uw telegramkanaal opmerkelijk is. Zo blijkt uit documenten die u neerlegde, dat op 31 augustus 2019, i.e. twee weken na uw verzoek om internationale bescherming, het bewuste telegram kanaal van naam veranderde. U verklaarde in de mails die u na afloop van uw derde persoonlijk onderhoud naar het Commissariaat-generaal stuurde dat u op het moment dat u in België uw nieuw leven begon de profielfoto veranderde naar de kerk van Brussel. Uit onderzoek blijkt echter dat het eerste gedeelte van het telegramkanaal over mode handelt. Zo werden er op 4 maart 2019, u was op dat moment in Turkije, nog mode gerelateerde berichten geplaatst. Op 31 augustus 2019, i.e. een twee weken na uw verzoek om internationale bescherming, verandert het kanaal van beheerder en neemt gebruiker @(...) het roer over van de vorige beheerder S. S. (...).

Bovendien kan er op gewezen worden dat er ook met de Instagramaccount (...) iets vreemds aan de hand is. Er blijkt immers dat verschillende posts na publicatie bewerkt zijn. Zo zijn alle posts tot en met 30 augustus 2019 bewerkt. De eerste onbewerkte post is de post van 12 september 2019. De New Media Unit kon echter niet nagaan wat er voorheen stond, noch wie de berichten bewerkte.

Wat er ook van zij dat u op 14 augustus 2019 om internationale bescherming verzoekt, dat op 31 augustus 2019 de telegrampagina van naam en beheerder verandert, dat alle berichten op het instagramaccount (...) voor september 2019 bewerkt zijn en dat u in oktober 2019 ook uw eerste post op uw persoonlijk facebookprofiel plaatst komt niet alleen merkwaardig maar eveneens bijzonder opportunistisch over.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zult manifesteren als christen of dat u als dusdanig zult worden gezien door uw omgeving.

Het feit dat u een zekere kennis hebt van het christelijk geloof en het feit dat u geloofsactiviteiten heeft in België, waaronder vieringen en bijbelstudiemomenten zowel fysiek als op zoom, het feit dat u op het internet predikt en het feit dat u contact hebt met verschillende predikanten en gelovigen wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend, net zo min als er ontkend wordt dat u in Turkije naar de kerk ging en gedoopt werd. Het feit dat u geloofsactiviteiten hebt en het feit dat u die kan staven met foto's en documenten wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Betreffende deze in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden –u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit wordt niet getwijfeld, net zo min dat er op zich niet getwijfeld wordt aan het feit dat A. P. (...) en Sa. B. (...) bestaan, dat u –weliswaar opportunistische- geloofsactiviteiten heeft, dat uw broer naar een psycholoog gaat en u een stage heeft gelopen in een oliebedrijf.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve

indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij verklaart dat zij Iran is moeten ontvluchten wegens problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar bekering tot het christendom. Evenwel worden in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden bekering in Iran en de hieraan gelinkte problemen met de Iraanse autoriteiten. In het bijzonder wordt in dit verband door verwerende partij gemotiveerd dat (A) verzoekende partij haar bekering tot het christendom en haar betrokkenheid bij de huiskerk in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, gelet op (i) het gegeven dat zij spontaan antwoordt dat zij sijiet is wanneer haar tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, twee jaar na haar zagezegde bekering, gevraagd wordt naar haar religie, en (ii) haar merkwaardige verklaringen over de wijze waarop haar interesse in het christendom gegroeid is, over A. P., de persoon van wie zij zelf aangeeft dat hij een vriend voor het leven is en daarenboven diegene die haar heeft aangezet tot haar bekering tot het christendom, over Am., de persoon die haar introduceerde in de huiskerk, en over de huiskerkbijeenkomsten; en (B) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij gekend zou hebben omwille van haar bekering in Iran, nu zij haar bekering immers niet aannemelijk maakt, zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat zij deed toen de conciërge haar liet weten dat de politie in het gebouw was en over de problemen die haar broer ervoer en zij ten slotte ook nauwelijks informatie over het lot dat haar huiskerkgenoten beschoren was bleek te hebben. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daar waar verzoekende partij betreffende de initiële vraag over haar religie stelt dat zij de vraag aanvankelijk anders/foutief had geïnterpreteerd en dat zij dacht dat de vraag over haar familie ging, stellende dat de *protection officer* de bedoeling van de vraag niet correct had opgegeven, is de Raad van oordeel dat dit een allerminst overtuigende *post-factum* verklaring betreft. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewuste passage in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de gestelde vraag (*“Wat is uw religie?”*) geen ruimte voor interpretatie of twijfel laat aangaande de bedoeling van de vraagsteller. Nergens in de bewuste vraag wordt ook maar in het minst gerefereerd naar de familie van verzoekende partij of hun religie (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 3). Er kan de *protection officer* dan ook geenszins een gebrek aan duidelijkheid verweten worden. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij er bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op gewezen werd dat zij moest melden als er iets niet duidelijk zou zijn (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 2), hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud *“heel gestresseerd”* was, duidt de Raad erop dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich mee brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht om haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. Zij het ook hier benadrukt dat de vraag *“Wat is uw religie?”* een eenvoudige vraag betreft die geen ruimte voor interpretatie of twijfel laat. Het gegeven dat verzoekende partij *“heel gestresseerd”* zou zijn geweest tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud biedt derhalve evenmin soelaas.

Omtrent de vastgestelde inconsistentie aangaande de reactie van haar vriend A. op het eventueel uitlenen van diens bijbel, betoogt verzoekende partij dat de *protection officer* haar niet voldoende tijd gaf om haar relaas te ontwikkelen. De Raad stelt evenwel vast dat de passage waarnaar wordt verwezen in de motivering van de bestreden beslissing (*“Na jaren vriendschap ben ik eens in hun woning het heilige boek tegen gekomen dat in de Armeense taal was. Ik vroeg hem om het boek te hebben maar hij weigerde het aan mij te geven omdat het een heilig boek was”* (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 12)) deel uitmaakt van het zogenoemde ‘vrije relaas’, waarbij verzoekende partij de ruimte werd gegeven om in eerste instantie in haar eigen woorden de redenen uit te leggen voor haar verzoek om internationale bescherming. Uit de notities blijkt nergens dat de *protection officer* verzoekende partij deze ruimte niet zou hebben gelaten. Integendeel, verzoekende partij kreeg ruim de gelegenheid om haar verzoek toe te lichten zonder dat zij hierin gehinderd werd door de *protection officer* (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 11-15). Het verweer van verzoekende partij kan dan ook niet worden aanvaard ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar verklaringen slecht heeft vertaald, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de

vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Farsi, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Verder werd verzoekende partij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd of zij opmerkingen had over haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop verzoekende partij slechts één enkele correctie maakte, dewelke geen verband houdt met de vaststellingen in de bestreden beslissing (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de inhoud van de vragenlijst geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Gelet op het voorgaande, meent de Raad dat de door verzoekende partij opgeworpen vertaalfouten geenszins een verklaring kunnen vormen voor de betreffende vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen in verband met de huiskerk en de problemen die haar broer ervoer een negatieve indicatie vormt voor wat betreft de beschuldigingen van spionage en het feit dat verzoekende partij het land illegaal verliet terwijl zij stage deed in de oliesector.

Het ongeloofwaardig karakter van deze voorgehouden problemen wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij tot voor haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met geen woord gerept had over het feit dat zij door haar werkzaamheden in de oliesector in de problemen zat of dat men haar zou kunnen verdenken van spionage en haar verklaringen over de redenen waarom zij hierover niet eerder heeft gesproken bovendien onderling tegenstrijdig zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht als volgt overwogen: *“Zo heeft u voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met geen woord gerept over het feit dat u door uw werkzaamheden in de oliesector in de problemen zat of dat men u zou kunnen verdenken van spionage. Noch tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – u gaf er zelfs expliciet te kennen dat u geen andere problemen met de autoriteiten had dan uw bekering (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken 3.7) -, noch tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat u vreesde voor uw leven omdat ze u zou verdenken van spionage terwijl u naar eigen zeggen eerder een verklaring op eer ondertekende dat u in Iran niet zou verlaten (CGVS III p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen over de redenen waarom u niet eerder heeft gesproken over deze beschuldigingen onderling tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dat u in Turkije wachtte om te zien of u zich kon verdedigen tegen de beschuldigingen (CGVS III, p. 16). Gevraagd welke beschuldigingen u bedoelde verklaarde u dat u beschuldigd werd van spionage en contractbreuk (CGVS III, p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u besloot om te vertrekken uit Turkije verklaarde u dat toen uw broer voor de tweede keer was meegenomen, zijn GSM in beslag genomen werd en dat uw personeelsdossier bij HR onder rood sein werd gezet, u besepte dat in Turkije wachten geen zin had (CGVS III, p. 16). Dat u Turkije verliet omdat u beschuldigd werd van spionage en contractbreuk is echter manifest in strijd met uw verklaringen dat u op het moment van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte was van deze beschuldigingen – hoe kon ik dat aan kaarten als ik het zelf nog niet vernomen had zei u (CGVS III, p. 16) - en valt bovendien onmogelijk te rijmen met het feit dat u noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal over deze beschuldigingen sprak (CGVS III, p. 16).”*

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij pas kennis kreeg van deze beschuldigingen enkele dagen na het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat, nog daargelaten de vaststelling dat dit louter een losse *post-factum* bewering betreft, dit hoe dan ook geen verklaring vormt voor de vaststelling dat verzoekende partij van deze beschuldiging evenmin enige melding maakte tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst erop dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 24 september 2019, terwijl het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond op 19 oktober 2020, een jaar later. Indien verzoekende partij werkelijk al enkele dagen na het interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken op de hoogte zou zijn gebracht van deze beschuldigingen, betekent dit dat zij ruimschoots voor het eerste persoonlijk onderhoud weet had van deze zwaarwegende beschuldigingen. Tevens dient te worden vastgesteld dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud meermaals de gelegenheid had om een dergelijk (nieuw) kernelement kenbaar te maken. Zo werd haar expliciet gevraagd of zij alle redenen voor haar verzoek had kunnen vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 2) en kreeg zij ruim de gelegenheid om middels het 'vrije relaas' haar asielmotieven uiteen te zetten. Ook werd zij op het einde van haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wat zij vreest bij een terugkeer naar Iran (notities CGVS d.d. 19/10/2020, p. 19). Dat verzoekende partij desondanks slechts melding maakte van een beschuldiging van spionage tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze bewering.

Tevens meent de Raad dat door verwerende partij in dit verband nog terecht het volgende wordt gemotiveerd: *"Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het feit an sich dat de autoriteiten tegen uw broer gezegd hebben dat u verdacht wordt van spionage en het buitensmokkelen van gevoelige informatie ongeloofwaardig over komt (CGVS III, p. 4). Immers, door uw broer hier op te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen de kans om u te vatten."*

2.2.7. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Door verwerende partij wordt in verband met de door verzoekende partij aangehaalde religieuze activiteiten na aankomst in Turkije en België bovendien nog verschillende vaststellingen gedaan die het opportunistisch karakter ervan bevestigen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing gewezen op de voortvarendheid waarmee verzoekende partij na haar aankomst in Turkije en België een kerk bezocht en zich liet dopen, terwijl, zoals hierboven werd vastgesteld, haar bekering in Iran niet geloofwaardig is: *"Dat u 20 dagen na uw aankomst in Turkije reeds een kerk bezoekt en u er laat dopen en u in september 2019, een maand na uw verzoek om internationale bescherming in België, reeds een kerk bezoekt en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in Turkije en België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging actief bent in een kerk en allerhande activiteiten uitvoert."*

Het verweer van verzoekende partij dat zij in Turkije *"niet direct naar een kerk (ging) omdat hij andere dingen had te behandelen"*, dat *"hij niemand (kende) en (...) de Turkse taal niet (sprak)"*, dat *"dit (...) uit(legt) waarom hij twintig dagen voordat hij naar een kerk gaat wat is niet te veel gezien alles waar hij had mee te maken"* en dat deze redenering ook geldt voor de periode na haar aankomst in België berust duidelijk op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu haar immers niet verweten wordt te lang te hebben gewacht om naar een kerk te gaan. Er wordt daarentegen opgemerkt dat het, gelet op haar ongeloofwaardige bekering in Iran, opportunistisch overkomt dat verzoekende partij zo snel na haar aankomst in respectievelijk Turkije en België naar een kerk ging en zich ook erg snel in Turkije liet dopen.

Verder moet worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij over haar kerkgang in Turkije allerm minst overtuigen. Immers wordt hierover in de bestreden beslissing op volgend bevreemdend element gewezen: *"Zo is het erg vreemd dat hoewel u bijna een jaar in Turkije bleef en hoewel u naar eigen zeggen zeer geregeld naar de kerk ging en er bovendien gedoopt werd, nauwelijks namen van medekerkgangers kent (CGVS I, p. 8). De enige die u kon noemen waren Sa. B. (...) en een jongen die Ali noemde (CGVS III, p. 17). Dat volgens uw verklaringen het merendeel van de gelovigen Iraniërs waren en dat u wat uw kerkbezoek deels afhankelijk was van uw medekerkgenoten - u verklaarde immers dat u met het oog op de veiligheid met sommige mensen die al jaren in Turkije woonden meeging en dat u thuis bleef als zij thuis bleven (CGVS III, p. 17 ; CGVS I, p. 8) -, maakt deze vaststelling extra bevreemdend."* Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij die deze vaststelling weerleggen of verklaren.

Ten slotte duidt de Raad erop dat ook omtrent haar activiteiten op sociale media door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt dat deze bijzonder opportunistisch overkomen. Meer bepaald overweegt verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Ook kan er wat uw activiteiten op de sociale media betreft, op een aantal eigenaardigheden gewezen worden.*

Zo is het merkwaardig dat, indien zowel het instagramaccount (...) en uw facebookaccount daadwerkelijk aan u toebehoren, de populariteit van het instagramaccount (...) in schril contrast staat met de populariteit van uw eigen facebookaccount [https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)). Uit onderzoek blijkt dat hoewel de vriendenlijst van uw facebookprofiel niet openbaar staat er op uw persoonlijk facebookprofiel zeer weinig personen comments of likes geven. Op de meeste berichten komen er geen reacties en de reacties komen vaak van twee personen A'. G. (...) en S. M. (...). De populairste post kreeg amper 12 likes. Nog kan opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u verklaart dat enerzijds het instagramaccount (...) uit veiligheidsoverwegingen niet op uw naam staat en u dat u contact met Iran vermijdt omdat u uw verblijfplaats niet wil prijsgeven maar dat u anderzijds op uw – weliswaar weinig in het oogspringende - facebookprofiel onder uw naam A. S. (...) christelijke boodschappen plaatst en zelfs berichtte dat u verhuisde naar Antwerpen en dat u werkzaam bent bij Katoennatie in Kallo (CGVS I, p. 14).

Ook kan aangestipt worden dat de naamsverandering van uw telegramkanaal opmerkelijk is. Zo blijkt uit documenten die u neerlegde, dat op 31 augustus 2019, i.e. twee weken na uw verzoek om internationale bescherming, het bewuste telegram kanaal van naam veranderde. U verklaarde in de mails die u na afloop van uw derde persoonlijk onderhoud naar het Commissariaat-generaal stuurde dat u op het moment dat u in België uw nieuw leven begon de profielfoto veranderde naar de kerk van Brussel. Uit onderzoek blijkt echter dat het eerste gedeelte van het telegramkanaal over mode handelt. Zo werden er op 4 maart 2019, u was op dat moment in Turkije, nog mode gerelateerde berichten geplaatst. Op 31 augustus 2019, i.e. een twee weken na uw verzoek om internationale bescherming, verandert het kanaal van beheerder en neemt gebruiker @(...) het roer over van de vorige beheerder S. S. (...).

Bovendien kan er op gewezen worden dat er ook met de Instagramaccount (...) iets vreemds aan de hand is. Er blijkt immers dat verschillende posts na publicatie bewerkt zijn. Zo zijn alle posts tot en met 30 augustus 2019 bewerkt. De eerste onbewerkte post is de post van 12 september 2019. De New Media Unit kon echter niet nagaan wat er voorheen stond, noch wie de berichten bewerkte.

Wat er ook van zij dat u op 14 augustus 2019 om internationale bescherming verzoekt, dat op 31 augustus 2019 de telegrampagina van naam en beheerder verandert, dat alle berichten op het instagramaccount (...) voor september 2019 bewerkt zijn en dat u in oktober 2019 ook uw eerste post op uw persoonlijk facebookprofiel plaatst komt niet alleen merkwaardig maar eveneens bijzonder opportunistisch over.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen inzake haar activiteiten op sociale media *in concreto* te weerleggen of te verklaren. Desbetreffende vaststellingen, die ondersteund worden door de informatie afkomstig van het Cedoca New Media Unit, met name de “Q&A. NMU2021-060” d.d. 15 februari 2021 – waarvan de integrale versie door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd (nota met opmerkingen, bijlage) – en de “Q&A. 2021-064” d.d. 17 februari 2021 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 5), blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. De Raad bemerkt verder nog dat het feit dat verzoekende partij een zekere kennis heeft van het christelijk geloof en het feit dat zij geloofsactiviteiten had/heeft in Turkije en België – zoals zij meent aan te tonen middels een aantal getuigenissen bijgebracht bij aanvullende nota van 15 oktober 2021 – niet wordt ontkend. Evenwel dient te worden benadrukt dat het feit dat zij geloofsactiviteiten heeft en het feit dat zij die kan staven met foto's en documenten niet wil zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Verzoekende partij dient haar geloofsactiviteiten ook aannemelijk te maken met overtuigende verklaringen omtrent het proces van bekering tot het nieuw gekozen geloof, hetgeen zij, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. De Raad duidt er in dit verband nog op dat uit de “COI Focus” betreffende “Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 – waarvan zowel verzoekende partij als verwerende partij de integrale versie bijbrengt door middel van een weblink in respectievelijk hun verzoekschrift (bijlage 10 van het verzoekschrift) en nota met opmerkingen – blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zoals hierboven is gebleken, heeft verzoekende partij echter niet aannemelijk

gemaakt dat zij reeds een verhoogd risicoprofiel had en is geenszins sprake van een oprechte bekering tot het christendom zodat uit niets blijkt dat verzoekende partij zich bij terugkeer als christen zal gedragen.

2.2.9. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op de algemene situatie in Iran voor (bekeerde) christenen en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten voegt (bijlagen 3-7 en 11 van het verzoekschrift), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar bekering in Iran en de hieraan gelinkte problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.11. Verder doet verzoekende partij met een loutere verwijzing naar het rapport *"Beyond Proof credibility Assessment in EU asylum systems"* van het UNHCR (bijlage 8 van het verzoekschrift) en de *"Conclusie van advocaat-Generaal P. MENGIOZZI van 25 juli 2018, Zaak C-56/17 Bahtiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite"* (bijlage 9 van het verzoekschrift) geen enkele afbreuk aan bovenstaande pertinente en concrete vaststellingen die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en voorgehouden bekering ondergraven. De Raad onderstreept dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoekende partij desbetreffend in gebreke is gebleven.

2.2.12. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat deze arresten individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentwaarde hebben. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden beoordeeld en dat het aan verzoekende partij toekomt op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.17., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal d.d. 19 oktober 2020, 23 november 2020 en 18 januari 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT